

MÁRK EVANGÉLIUMA

2-3.

Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét.

Nekem nagyon tetszik, hogy az Igét hirdette nekik. Sajnos, ha rádiós vagy TV-és igehirdetést nézünk, akkor azt látjuk, hogy az Igén kívül sok minden mást is hirdethet valaki, pl. vad élményeket.

Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt.

Jézus tehát bent volt a házban, köré pedig olyan sok ember gyűlt, hogy még az ajtó előtt sem volt hely. Akkor megjelent négy ember, akik járásképtelen barátjukat hozták el. Ez a négy férfi pedig elkeseredetten próbálta eljuttatni barátját Jézushoz. Mivel azonban az ajtóhoz nem fértek oda, valószínűleg hátulról felmáztak a tetőre, megbontották azt, és így eresztették le az ágyat, amelyen béna barátjuk feküdt.

Jézus bent a házban beszél az emberekhez, és egyszer csak leereszkedik közéjük az ágy ezzel a mozgásképtelen emberrel.

Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.”

Szerintem a négy barát ekkor igen csalódott lehetett, mert ők nem üdvözülni hozták a barátjukat Jézushoz, hanem gyógyulásért. Jézus azonban először a legfontosabb dologgal foglalkozik. Melyik a fontosabb dolog: az ember üdvössége vagy gyógyulása? Minden ember esetében a legfontosabb dolog, hogy üdvözüljön.

Jobb ha az ember - bár mozgásképtelen - de a mennybe jut, mint az, ha egészséges, de a pokolra kerül. Minden embernek leginkább az üdvösségre van szüksége. A lehető legnagyobb Isten által tett csoda az életünkben a bűntől való megszabadítás csodája, ami után bevisz minket a fényesség országába.

Jézus tehát először a legfontosabb dologgal foglalkozott. A szavaival a jelenlevő sokasághoz kívánt szólni, és a farizeusok azonnal megértették az üzenetet.

Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben:

„Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Abban teljesen igazuk volt, hogy senki nem bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül. Abban viszont tévedtek, hogy Jézus Istent káromolta volna kijelentésével, hiszen Ő Isten. Dávid király az 51.-ik zsoltárban, miután Nátán próféta szembesítette Betsabéval elkövetett bűnével, így kiált: *„Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem.”*

Az emberek vétkeit csak Isten bocsáthatja meg, ahogy ezt az írástudók nagyon helyesen gondolták. Jézus viszont nem káromolta Istent, hanem arra akart rámutatni, hogy Ő maga Isten.

Hasonló helyzetet látunk a Márk 10-ben is a gazdag ifjú esetében. A 17-es versben a gazdag ifjú megkérdezi Jézust: „*Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Jézus így szólt hozzá: „*Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.*” Jézus ezzel nem azt mondja, hogy Ő nem jó, sokkal inkább azt, hogy „te felismerted az igazságot velem kapcsolatban, felismerted, hogy én Isten vagyok. Miért mondasz engem jónak? Azért, mert rájöttél, hogy Isten vagyok.” Jézus próbálja felnyitni a gazdag ifjú szemét, rávilágít arra, amit a gazdag ifjú, talán nem is tudatosan, mondott.

Ehhez hasonló a helyzet, itt a Márk 2-ben is. Jézus is tisztában volt azzal, hogy csak Isten bocsáthatja meg az emberek bűneit, és Istenként mondta a béna embernek, hogy „*fiam, megbocsáttattak a te bűneid*”. Jézus azt is tudta, hogy szavai megütik majd a farizeusok fülét.

Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! - vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!”

Vajon melyik a könnyebb? Kimondani valószínűleg mindkettőt egyformán könnyű, hiszen az ember azt mond amit akar; azt azonban már nehezebb bizonyítani, hogy igaz az, amit mond. Amikor Jézus azt mondja, hogy „*megbocsáttattak a bűneid*”, ezt nehéz bizonyítani, mert ennek nincsenek látható, külső jelei. Ilyen szempontból tehát sokkal nehezebb azt mondani, hogy „*kelj fel, fogd az ágyadat és járj*”, ugyanis egy szempillantás alatt kiderül, hogy az a valaki képes-e ezt megtenni, vagy sem.

Ha tehát én azt mondom, hogy „*kelj fel, fogd az ágyadat és járj*”, a béna ember azonban még mindig magatehetetlenül fekszik az ágyon, akkor azonnal kiderül, hogy csaló vagyok és a levegőbe beszéltem. Ha azonban ezután az a férfi valóban felkel és elkezd járni, nyilvánvaló, hogy óriási hatalommal bírok.

Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön - így szólt a bénához: Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!”
Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!”

Csodálatos! Jézus a Hegyibeszédben, a Máté 5:16-ban, a következőket mondja: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” Ne feledjük, hogy kétféleképpen is világíthatunk. Egyrészt úgy, hogy az emberek utána bennünket kezdenek el dicsőíteni, ámulnak és bámulnak rajtunk, csodálatosnak tartanak bennünket - de úgy is világíthatunk, hogy amikor látják ezt az emberek, azt mondják, hogy „Hát nem nagyszerű Isten! Hát nem jóságos Isten!” Jézus oly módon munkálkodott, hogy az emberek Istent dicsőítették. Nekünk is így kellene tennünk.

Be kell azonban vallanom, hogy vágyom arra, hogy magamra vonjam mások figyelmét - valahogy ez is a bűnös természetemből fakad. Kisfiúként imádtam amerikai focizni. Megragadtam a labdát és csak futottam vele, miközben a kommentátor hangja üvöltött a hangosbemondóból: „Chuck Smith-nél a labda, és rohan vele mint a villám, éééés touchdown! Éljen!” Mindenki tapsolt, és engem ünnepelet.

Amikor 4-5 éves voltam, egyedül kimentem az iskolaudvarra, és elképzeltem, hogy mindenki engem ünnepel. Elfajta figyelemre és elismerésre vágytam, ezért nem meglepő, hogy később, amikor valóban amerikai fociztam továbbra is a tömeg éljenzésének éltem, és megvalósítottam fiatalkori álmomat.

Ez tehát valahogy benne van az ember régi természetében, amikor azonban megtérünk, akkor ömberünket halottnak kell tartanunk. Többé nem saját dicsőségünket keressük, hanem úgy munkálkodunk, hogy amikor az emberek meglátják jócselekedeteinket, akkor a mi Atyánkat dicsőítik a mennyben. Ebben Jézus példát is mutat nekünk itt a Márk 2-ben.

Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket. Amikor továbbhaladt, meglátta Lévít, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt.

Máté tehát vámszedő volt. Érdekes, hogy Jézus több tanítványát is Kapernaum környékéről hívta el.

És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt.

Máté vacsorát rendez Jézus tiszteletére, erre pedig meghívja bűnös barátait is, mert azt akarta, hogy ők is találkozzanak Jézussal. Figyelemreméltó, hogy a többi evangéliumban azt olvashatjuk, hogy Máté készítette el ezt a vacsorát.

Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, szóltak tanítványainak, hogy a vámszedőkkel és bűnösökkel eszik.

Ahhoz, hogy megértsük, hogy miért kavart Jézus viselkedése ilyen nagy port a farizeusok körében, meg kell értenünk a zsidó kultúrát. A zsidó kultúra szerint ha te egy asztalnál ettél valakivel, akkor mondhatni egygyé váltatok. Általában ugyanis egy nagy tál volt, mondjuk leves, illetve egy vekni kenyér az asztalon, evőeszközt pedig nem használtak. Egyszerűen törtek egy keveset a kenyérből, belemártották a közös levesbe, majd megették. Amikor lenyeljük a kenyeret, akkor az tulajdonképpen a testünk részévé válik. Mivel ugyanazon kenyérből törünk, ezért ugyanazon kenyér válik az asztalnál ülő minden ember testének részévé is. Ilyen értelemben tehát, ha én veled együtt vacsorázok, akkor egymás részévé válunk.

Ezzel magyarázható, hogy egy zsidó nem volt hajlandó egy asztalhoz ülni egy pogánnyal, hiszen ők nem akartak egygyé válni a pogányokkal. Ezért, amikor Jézus vámszedőkkel és bűnösökkel ült egy asztalhoz, a zsidó gondolkodás szerint egygyé vált velük. *„Mert azt (Jézust), aki nem ismert bűnt, (Isten) bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”* Jézus a mi bőrünkbe bújt, hogy megmentsen bennünket.

Az írástudók tehát nagyon csodálkoztak és nem értették, hogy miként lehetséges ez.

Amikor ezt Jézus meghallotta, így szólt hozzájuk: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.”

János tanítványai és a farizeusok tartották a böjtöt. Odamentek Jézushoz, és így szóltak hozzá: „Miért böjtölnek János tanítványai és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig miért nem böjtölnek?”

Jézus ezt mondta nekik: „Vajon böjtölhet-e a nárszép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek. De eljön az a nap, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.“

A böjt nem más, mint egy szellemi értelemben vett visszatartás, ami arról szól, hogy az ember ellenáll a testi vágyainak és meghal önmagának. Tulajdonképpen az önmegtagadás egyik formája. Amikor Jézus a tanítványaival volt, nem hagyta meg nekik, hogy böjtöljenek, mert amíg velük van a vőlegény, addig örvendezzünk, bulizzunk; de majd eljön a böjt napja is, amikor már nem lesz itt a vőlegény.

Az Ószövetségben láthatjuk például, hogy Dániel böjtöl, vár az Úrra és imádkozik. Dániel pedig úgy böjtölt, hogy nem evett húst és süteményt, és nem ivott bort. Az ember egy ideig sok mindenre mondhat nemet, például a fagyalatra. A böjtnek különböző fajtái vannak. Az egyik fajtája az, hogy egyáltalán semmit sem eszünk és iszunk; egy másik pedig az, hogy nem eszünk, de vizet iszunk. Azt is megtehetjük, hogy egy ideig bizonyos dolgokra nemet mondunk. Ily módon megtagadjuk a testünket, hogy az Úrra várjunk imában. Lelkünket az ima és Isten Igéje táplálja, ugyanúgy, ahogy az étel táplálja testünket. A testünket nagyon hűségesen szoktuk táplálni, naponta háromszor, oly sokszor azonban nem törődünk lelkünk táplálásával.

Ne feledjük, hogy a lelkünk és a testünk folyamatosan tusakodnak, és sokszor a testünk győz a lelkünk felett. Ez azonban egyértelmű, mert testünket oly hűségesen tápláljuk, ugyanakkor következetesen elhanyagoljuk lelkünk táplálását. Amikor tehát imádkozom és böjtölök, mondhatni felborítom a dolgok természetes menetét. Egy ideig nem a testemet táplálom, hanem a lelkemet. Ennek eredményeként a testem elleni harcban a lelkem kezd megerősödni, és győzedelmeskedik - ezért fontos a böjt.

Az idézett ígéresterületben a farizeusokról van szó, akiknek életében meg voltak határozva a böjt napjai, illetve a különféle szertartások. Jézus azt mondja:

„Senki sem varr foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitépne belőle, az új a régiből, és még csúnyább szakadás támadna.“

Képzeld el, hogy van egy nagyon régi köpenyünk, amit már régóta hordunk. Számtalanszor kimostuk már, annyiszor, hogy biztosan nem megy már össze. Tegyük fel, hogy kilyukad, és egy teljesen új rongydarabot használunk foltként. Ha ezt tesszük, az első mosás alkalmával a folt összemegy, mert új anyagból van, és ezáltal még inkább szétszakítja régi köpenyünket.

„És senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepesztené a bor a tömlőt, s odalenne a bor is, a tömlő is; hanem az újbor új tömlőbe való.“

Mit akar Jézus ezzel mondani? Azt, hogy egyes vallási rendszerek annyira megkövesedtek, hogy szinte lehetetlen rajtuk változtatni. Így, amikor Isten egy új munkát akar elvégezni, akkor általában a meglévő vallási rendszeren kívül kezd el munkálkodni, mert a régi köpeny nem viseli el az új posztóból készült foltot, nem viseli el Isten új munkáját.

Mennyire igaz ez, hisz személyesen is láthatjuk e kijelentés igazságát. Mi is tanúi lehettünk ennek, amikor az Isten a hippiket akarta megmenteni. A fennálló rendszer azonban nem tudott mit kezdeni ezekkel a hosszúhajú, mezítláb mászkáló srácokkal. Isten elindított egy új szolgálatot azért, hogy elérje azokat, akiket el szeretett volna érni.

Azért imádkozom, hogy Isten segítsen nekünk, hogy rugalmasak maradjunk. Nem akarok egy olyan séma szerint működni, amelyben nincsen helye az újításoknak, nem akarom, hogy azt szajkózzuk, hogy „már évek óta így csináljuk, és Chuck pásztor is így csinálja”. Szeretnék mindenkor rugalmas lenni Isten követésében. Áldottak a rugalmasak, mert nem törnek el!

Nem szabad begyöpösödtté válnunk, nem szabad a sémáinkhoz annyira ragaszkodnunk, hogy nem mozdulunk akkor, amikor Isten mozdulni és munkálkodni szeretne. Isten így is, úgy is munkálkodni fog - vagy velem, vagy nélkülem. Rugalmas szeretnék lenni, és ha Isten tovább indul, akkor tovább akarok indulni én is.

Érdekes dolog Istennel kapcsolatban, hogy Ő nem hagyja magát beskatulyázni. Hiába mondjuk, hogy Isten ezelőtt ezt így és így csinálta. Lehet, de mi van akkor, ha most másképp szeretne cselekedni? Az emberek elkövetik azt a hibát, hogy szinte kijelölik Isten számára azt az utat, amelyen járnia kell, pedig Isten mindig letér az általunk kijelölt útról. Minden esetben másként munkálkodik az emberek életében. Legyünk mindig nyitottak és rugalmasok, és álljunk készen arra, hogy Isten Szentlelke különféle módokon munkálkodhasson.

És történt, hogy Jézus szombaton gabonaföldeken ment át, és tanítványai útközben tépdeshni kezdték a kalászokat.

Májusban és kora júniusban kezd a búza beérni, és ha az ember egy kalászt letép, és sodorni kezdi, akkor egy idő után néhány búzaszem lesz a tenyerében, amit megehet. Ha elég ideig rágja, akkor rágószerűvé válik, és ezt így egész nap is rághatja. Emlékszem, hogy gyerekkoromban a búzaszemeket kiszedegettük a csirkéknek szánt eledelből, ugyanis nem volt pénzünk rágógumira, és addig rágcsáltuk azokat, amíg rágó nem lett belőlük. A tanítványok is tépkedni kezdték a kalászokat, és megették a búzaszemeket.

A farizeusok így szóltak hozzá: „Nézd, miért tesznek szombaton olyat, amit nem szabad?”

Erre ő ezt kérdezte tőlük: „Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, amikor szükségét szenvedett, ő is, meg azok is, akik vele voltak? Bement az Isten házába Abjátár főpap idején, és megette a szent kenyereket, amelyeket nem szabad megenni másnak, csak a papoknak; és azoknak is adott, akik vele voltak.”

Majd hozzátette Jézus: „A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; tehát az Emberfia ura a szombatnak is.”

Az emberek szükségletei elsőbbséget élveznek a törvénnyel szemben. Dávid és emberei éhesek voltak, és azért cselekedtek úgy, ahogy cselekedtek. A törvény értelmében amikor valaki egy másik ember gabonaföldjén kelt át, akkor téphetett a kalászokból és ehetett belőle, de nem vihetett magával búzát, és nem is arathatott belőle. Ugyanez a szabály volt akkor is érvényes, amikor valaki egy gyümölcsösön haladt át.

Isten tehát így gondoskodott azokról, akik éhesek voltak. Ma, itt Kaliforniában, már nem mondhatom, hogy ha éhesek vagytok, akkor menjetek el egy narancsligetbe, és szedjétek narancsot, mert nagy büntetést rónának ki rátok.

A tanítványok tehát egy szombati napon kezdték el tépdeshni a kalászokat - a farizeusok és az írástudók szemszögéből ezzel megszegték a szombatnapra vonatkozó törvényt, amely értelmében szombaton nem volt szabad dolgozni. Jézus azonban rámutatott arra, hogy a

tanítványok egy szükségletükről gondoskodnak, majd Dávid esetére emlékeztette őket, akit nagyon tiszteltek.

Dávid és az emberei akkor éppen Saul elől menekültek, és nagyon megéheztek. Dávid bement az Isten házába, és ételt kért. Mászt nem tudtak adni neki, csak a szent kenyereket, így Dávid azt vette magához, és az embereinek is adott belőle. Ezzel azonban vétett a törvény ellen, mert csak a papok ehetek a szent kenyérből - az emberi szükséglet azonban fontosabb, mint a törvény.

Jézus, mindezt követően kijelenti, hogy Ő a szombatnap Ura, ami nagyon fontos, mert a szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért. Bölcs dolog lenne, ha mindannyian megtartanánk a szombatnapot, és így a testünknek lehetőséget biztosítanánk arra, hogy kipihenje magát és erőt gyűjtsön. Ha az ember minden szombatját az ágyban töltené, akkor egészségesebb lenne. Mi azonban csak dolgozunk és robotolunk szüntelen, pedig Isten kimondottan miattunk rendelte el a szombatot. Használjuk hát ki, és pihenjünk.

Márk 3:1:

Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadtt kezű ember; figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene.

Ekkor ezt mondta a sorvadtt kezű embernek: „Állj ki középre!”

Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak.

Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Amikor Jézus szombaton a zsinagógában találkozott egy sorvadtt kezű emberrel, a farizeusok egy emberként szegezték Jézusra tekintetüket, és figyelték, hogy az ő értelmezésük szerint megszegi-e a szombatnapra vonatkozó törvényt. Szerintük a szombati gyógyítás törvényszegésnek számított, mert csak életet lehetett menteni szombaton, de gyógyítani nem. Így például a vérzést meg lehetett állítani, hogy az ember életben maradjon, de sebtapaszt már nem lehetett használni.

Érdekes, hogy a farizeusok bizonyos értelemben jobban értették Jézust, mint tanítványai. Tudták ugyanis, hogy Jézus felfigyel majd a sorvadtt kezű emberre, tudták, hogy amikor Jézus látja az ember életében a nyomorúságot, arra fog törekedni majd, hogy segítsen neki. Ezért szemmel tartották, hogy meggyógyítja-e őt.

Sokszor úgy érezzük, hogy Jézust mi nem érdekeli, mert a mi szükségleteink túl nagyok, és hogy Jézus csak a szépekkel, a gazdagokkal, a sikeresekkel szeret időt tölteni. Jézus figyelme azonban mindig arra az emberre irányul, aki a legnagyobb szükségben szenved.

Így volt ez most is a zsinagógában. Jézus parancsára az ember felállt, és Jézus megkérdezte a jelenlevőket, hogy „szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni?” Szabad! Nem válaszoltak, mert Jézus sarokba szorította őket. Nem mondhatták, hogy szabad és törvényes rosszat tenni, pedig igenis gonosz dolog nem segíteni akkor, ha a segítség a hatalmukban áll. Ebből kifolyólag életet kioltani sem szabad, és nem is törvényes azt megtenni.

„Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt;“ A vallási hagyományaik miatt ugyanis legszívesebben nem engedték volna meg, hogy ez az ember

megtapasztalja Isten erejét, és meg akarták ezt akadályozni. Ma is vannak olyan emberek, akik hátráltatják Isten munkáját a szükségét szenvedők életében, csak azért, mert ez nem illeszkedik az ő teológiájukba. Isten gyógyító erejét akarják hátráltatni, mert szerintük az apostolok kora után a csodák is megszűntek.

Jézus dühös volt, ami igen ritkán fordult elő vele kapcsolatban. Igaz, akkor is haragra lobbant, amikor a templomban galambokat árultak és pénzt váltottak. Ostort ragadott, és kiűzte onnan az árusokat. Lényegében az emberek vak, vallásos buzgalmára haragudott, és dühítette, hogy az embereket annyira el tudja vakítani a vallásuk; miközben Isten egy létfontosságú, életmentő kapcsolat kialakításán munkálkodik. Az emberek pedig az egészet egy vallási rendszerre próbálják korlátozni.

Mit mondott Jézus a sorvadt kezű embernek: *„Nyújtsd ki a kezedet!”* Pedig ez lehetetlen: az ember és Jézus is tudta ezt. Mégis erre kérte az embert, aki kétféleképpen reagálhatott: elkezdhetette volna Jézusnak magyarázni, hogy mindez miért lehetetlen, és elmesélhette volna neki azt a sok esetet, amikor már megpróbálta kinyújtani a kezét és képtelen volt rá; a másik lehetőség az volt, hogy engedelmeskedik Jézusnak, és valóban kinyújtja a kezét. A választás az övé volt, és abban a pillanatban, amikor megpróbálta, azt vette észre, hogy valóban ki tudja nyújtani, és meggyógyult a keze.

Itt egy alapvető törvényszerűséget láthatunk. Abban a pillanatban, hogy az ember szabad akaratából eldönti, hogy engedelmeskedik Krisztusnak, akkor Ő minden szükséges dologgal ellát bennünket ahhoz, hogy valóban engedelmeskedni tudjunk neki. Az Úr sokszor lehetetlent kér tőlünk, amint egy olyan területére mutat az életünknek, ahol nyomorékok vagyunk, amely hátráltat bennünket, és megakadályozza, hogy győzedelmeskedjünk: egy adott hozzáállás, a temperamentumunk, a testünk gyengesége, vagy egy terület, ahol újra és újra elbukunk.

Jézus foglalkozni akar ezzel a területtel az életünkben. Őt nem érdekelte a sorvadt kezű ember működő keze, hanem az, amelyik sorvadt volt, és a te életedben is elsősorban azok a területek érdeklik, amelyek nem működnek megfelelően. Neked is azt akarja mondani: *„Légy szabad, megszabadítalak attól az adott jellemvonástól, ami tönkreteszi az életedet.”* Mondhatod Istennek, hogy *„Uram, Te nem tudod, hogy én milyen régóta próbálok tőle megszabadulni, és ez sohasem sikerült.”* Ő azonban nem azt várja tőled, hogy okosan érvelj és kifogásokat keress, hanem egy konkrét kéréssel fordul hozzád, hogy tegyél meg valamit. Ne szállj vele vitába, múltbeli bukásaidat hajtogatva, inkább tedd meg, amire kér.

Azt mondd, hogy erre képtelen vagy? Hát persze, de tedd meg, csak azért is. Ha eldöntöd, hogy engedelmeskedni *akarsz*, akkor abban a pillanatban megad neked mindent ahhoz, hogy engedelmeskedni *tudj* neki. Amikor azt mondja, hogy *„ne tedd azt többé“*, akkor abban a pillanatban, hogy elhatározod, hogy nem fogod ezt többé tenni - ahelyett hogy magyarázkodni kezdenél - Isten képessé tesz arra, hogy engedelmeskedni tudj Neki.

Isten soha nem fog olyat kérni tőlünk, amihez ne adna erőt nekünk. Ő mindannyiunknak azt parancsolja, hogy tartsunk ki, legyünk szabadok, és engedjük, hogy betöltsön a Szentlélek, és egy új életet éljünk Általa. Ha erre hajlandóak vagyunk, akkor képessé is tesz rá.

A farizeusok pedig kimenne, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele.

Mindez tehát már túl sok volt a farizeusoknak, úgyhogy elhagyták a zsinagógát. Figyeljük meg, hogy a vallás milyen vakká teheti az embereket. Tönkre akarják tenni Isten munkáját, és nem bírják elviselni, hogy az általuk felállított határokon kívül munkálkodik. Kijelölik Isten munkaterületét, hisz ők mindenkinél jobban tudják, mert teológiát végeztek.

Jézus pedig tanítványaival együtt elvonult a tenger mellé, ahová nagy sokaság követte Galileából; valamint Júdeából és Jeruzsálemből, sőt Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről is nagy sokaság ment hozzá, amikor hallottak arról, milyen nagy dolgokat visz véghez.

Jézus pedig szólt tanítványainak: legyen készen számára egy csónak a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte. Mert sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.

Az emberek tömegesen tódultak Jézushoz. Gondolj csak bele, hogy ha te lettél volna beteg, akkor te is ugyanúgy tolakodtál volna, hogy megérinthesd. Egyre nehezebb lett ezért számára, hogy csak úgy járjon-keljen, inkább készenlétben tartottak egy csónakot, és nem messze a parttól kikötötték.

A tisztátalan lelkek pedig, amikor látták őt, leborultak előtte, és így kiáltottak: „Te vagy az Isten Fia!”

Ő azonban ezt erélyesen megtiltotta nekik, nehogy felfedjék kilétét.

Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét, és hogy a tőle kapott hatalommal kiűzzék az ördögöket.

Kiválasztotta tehát a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta, Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai; továbbá Andrászt és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, az Alfeus fiát, Taddeust és Simont, a Kananeust, Júdás Iskáriótest, aki el is árulta őt.

Azután hazament, és ismét összegyűlt a sokaság, úgyhogy ők még enni sem tudtak emiatt.

Amikor ezt meghallották hozzátartozói, elindultak, hogy elfogják, mivel azt mondták: magán kívül van.

Más szóval azt gondolták, hogy Jézus megőrült. Mivel állandóan az emberek szükségleteivel foglalkozott, még az evésre sem maradt ideje. A „magán kívül van” kifejezést a skizofréniában szenvedőkre is szokták használni - olyanokra, akik önmagukkal beszélgetnek.

Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy Belzebub van benne, és hogy az ördögök fejedelmének a segítségével űzi ki az ördögöket.

Jézus odahívta őket, és példázatokban szólt hozzájuk: „Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt? Ha egy ország meghasonlik önmagával, nem maradhat meg az az ország; és ha egy háznép hasonlik meg önmagával, az a háznép sem maradhat meg. Ha tehát a Sátán önmaga ellen támadt, és meghasonlott, akkor szintén nem maradhat meg tovább, hanem vége van.

Viszont senki sincs, aki egy erős ember házába hatolva el tudná rabolni annak javait, ha csak előbb meg nem kötözi azt az erős embert; akkor kirabolhatja a házát.”

„Bizony, mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, de ha valaki a Szentlelket káromolja, az nem nyer bocsánatot soha, hanem vétkes marad bűne miatt örökké.”

Azt terjesztették ugyanis, hogy tisztátalan lélek van benne.

Azáltal, hogy azt mondták „*tisztátalan lélek van benne*“, tulajdonképpen Isten Szentlelkének munkáját a Sátánnak tulajdonították. Ez önmagában még nem jelentett megbocsáthatatlan bűnt, de jel volt arra, hogy egyre közeleb kerülnek ahhoz, hogy elkövessék ezt a bűnt. Melyik tehát a megbocsáthatatlan bűn? Jézus Krisztus elutasításának vétke. A János 3:16-tól olvashatjuk: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.*“

Az emberek nem voltak hajlandók kijönni a világosságra. A megbocsáthatatlan bűn tehát az, amikor az ember nem hajlandó kérni és elfogadni bűneinek bocsánatát - pedig Isten gondoskodott arról, hogy megbocsátassanak a bűneink. Ez csak egyetlen egy módon lehetséges: az Ő Fia, Jézus Krisztus vérén keresztül. Ha ezt nem fogadod el, akkor megbocsáthatatlan bűnt követsz el. Ha nem fogadod be Őt, mint Uradat és Megváltódat, akkor már nincs más mód a bűneid bocsánatára.

Ha valaki újra, meg újra elutasítja Jézus Krisztust, pedig szembesül annak tagadhatatlan tényével, hogy Krisztus valóban Isten Fia; akkor csak magyarázatok gyártásával tudja Őt elutasítani, mert meg kell valahogy magyarázza a Jézus által tett csodákat, és az életében levő hatalmas erőt. Ezért szokták azt mondani egyesek, hogy Jézus esetében tömeghipnózisról van szó – ez szörnyű állítás, mert ez is azt mutatja, hogy az ember tudomáson kívül akarja hagyni az egyértelmű tényeket, és a nyilvánvaló igazságot, és irracionális érvekkel próbálja meg elpusztítani a bizonyítékokat Jézus Krisztust illetően. Mindezt azért teszi, mert ez az ember a szívében már Jézus ellen döntött, és kijelentette, hogy márpedig ő nem fog hinni Jézus Krisztusban. Ezen irracionális magyarázkodás egyre közelebb viszi őt a megbocsáthatatlan bűn elkövetéséhez, hisz ekkor már a saját értelmének sem hisz.

Az írástudók azt a magyarázatot kezdték mondogatni, hogy Jézus az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket. Tulajdonképpen irracionális módon utasítják el az orruk előtt levő bizonyítékot, mert eleve elhatározták, hogy nem fognak hinni Jézusban.

Ekkor megérkeztek anyja és testvérei;

akik azt gondolták, hogy megőrült, ezért jöttek el utána. Ott áll tehát az édesanyja, Mária, és testvérei: Jakab, Júdás és Simon a ház előtt, és

kint megállva beküldtek hozzá, és hívták őt.

Körülötte pedig sokaság ült, és szóltak neki: „Íme, anyád, a fivéreid és nővéreid odakint keresnek téged!”

De ő így válaszolt nekik: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”

És végignézve a körülötte körben ülőkön, így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim.

Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Jézus arra utal, hogy Isten családjában az emberek között mélyebb kötelékek alakulnak ki, mint vér szerinti családjukban. Amikor Jézus Krisztust követjük, akkor egy egészen csodálatos, mély és bensőséges kapcsolat alakul ki közöttünk. Olyannyira, hogy az embernek bensőségebb kapcsolata lehet például egy bennszülöttel Új-Guineában, aki pár évvel korábban még kannibálként élt, mint saját vér szerinti testvérel, vagy akár ikertestvérel, aki még nem tért

meg. Persze mindez abban az esetben igaz, ha az illető bennszülött szintén Jézus Krisztusba vetette hitét, és ujjaszületett.

Emlékszem, hogy egyszer Új-Guineában egy bennszülött törzsfőnökkel beszélgettem egy tolmács segítségével. A kezében lándzsákat tartott és azt mondta nekem: „én ezekkel korábban embereket öltem, most azonban, hogy ez az enyém – és felmutatta a Bibliáját – nincs szükségem a lándzsákra, és ezért szeretném neked adni őket.” Azonnal egy nagyon szoros kötelék alakult ki köztünk, ő is az én testvérem volt Jézusban, és bár nem beszéltük ugyanazt a nyelvet, de szellemi értelemben nagyon jól tudtunk kommunikálni Jézus Krisztus szeretetével. Éreztem, hogy ez a bennszülött törzsfőnök Krisztus szeretetét árasztja rám - ez egy csodálatos szellemi megtapasztalás volt egy olyan emberrel, aki pár évvel korábban még kannibálként élt, most azonban már Isten munkájának köszönhetően ő is a testvérem Krisztusban. A kulturális háttérünk teljesen eltérő, és nem beszéljük ugyanazt a nyelvet, mégis egy olyan lelki kapocs alakult ki közöttünk, amelyet még korábban sohasem éreztem.

Jézus is ezt mondja: „*‘Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?’ És végignézve a körülötte körben ülőkön, így szólt: ‘Íme, az én anyám és az én testvéreim. Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.’*” Bárcsak felismernénk azt, hogy Isten családjában egyek vagyunk - Krisztus testének tagjai.

Terjünk vissza egy pillanatra a 33-as vershez. Jézus feltette a kérdést Máriával kapcsolatban, hogy „*Ki az én anyám,...*?” Ennek fényében bizony meg kell gondolni, hogy érdemes-e Máriához imádkozni: „Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért...” Álljunk csak meg egy pillanatra! Jézus felteszi a kérdést: „*Ki az én anyám?*” Miért ne mennék tehát közvetlenül a forráshoz, mindenek forrásához? Menjünk tehát bátran a kegyelem trónusához, hiszen Jézus megnyitotta előttünk az utat! Hát nem csodálatos, hogy egyenesen Istenhez mehetünk Jézus Krisztus által?!